

కట్టా రాంబాబు

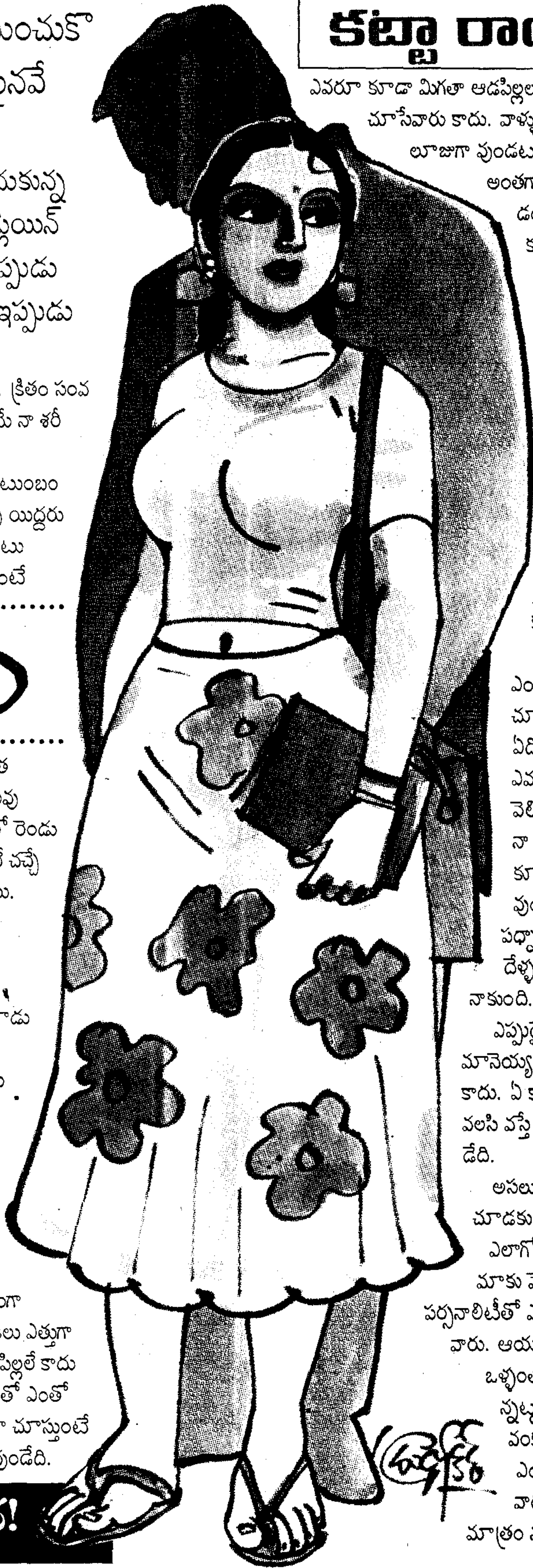
ఎవరూ కూడా మిగతా ఆడపిల్లలవంక అంత యిదిగా
చూసేవారు కాదు. వాళ్ళు వేసుకునే బట్టలు
లూజుగా వుండటం, వాళ్ళ శరీరం

అంతగా ఎక్స్పోజు కాకపోవ
డంతో ఎవరూ పట్టించు
కునే వారుకాదు. కానీ నా
బాడీ అంతా ఎక్స్పోజిం
గొనే వుండేది. మిగతా
పిల్లలకు లేని క్వాలిఫికే
షనేదో నాకున్నట్టు
అనిపించేది. ఈ బట్ట
లిలా వుండబట్టేకదా
అందరూ నా వంక
చూస్తున్నారు అని
కూడా అనిపించేది.
అప్పుడు నాకా బట్ట
లంటే ఎంతో ఇష్టంగా
కూడా వుండేవి.

అందరూ నా వంక
ఎంతో ఆశగా, కోరికగా
చూస్తుంటే నా శరీరమంతా
ఏదోలా అయిపోతుండేది.
ఎవరన్నా చూడకపోతే ఏదో
వెలితిగా వున్నట్టుండేది.
నా శరీరమే కాదు నేను
కూడా అందంగానే
వుంటాను. వుండటానికి
పద్ధతులుగోళ్ళయినా పద్దెనిమిది
దేళ్ళ పిల్లకుండే శరీరం
నాకుంది.

ఎప్పుడైనా అమ్మ స్కూలు
మానెయ్యమంటే నేను మానేడాన్ని
కాదు. ఏ కారణం చేతనైనా మాన
వలసి వస్తే ఏదో కోల్పోయినట్లుం
డేది.

అసలు క్రిష్టమోహన్ సార్ని
చూడకుండా వుండాలంటే
ఎలాగో వుండేది. ఆ సార్
మాకు మేథ్స్ కోచ్ వారు. చక్కని
పర్సనాలిటీతో ఎంతో అందంగా వుండే
వారు. ఆయన నన్ను చూస్తుంటే
ఒళ్ళంతా చక్కలిగిలి పెడుతు
న్నట్లు వుండేది. ఆయన
వంక మా క్లాసు ఆడపిల్లల
ఎంతో ఆరాధనగా చూసే
వారు. కానీ ఆయన
మాత్రం నన్నే చూస్తుండేవారు.

వాటిని చూడగానే నాకు దిగులు ముంచుకొ
చ్చింది. ఒకప్పుడవి నాకు ఎంతో ఇష్టమైనవే
అయినా నాతోపాటు పెరగవుగా!

నాలుగేళ్ళక్రితం ఎంతో ముచ్చటపడి కుట్టించుకున్న
బట్టలవి. ఎర్రని పూలున్న లంగా, అదే రంగు ప్లయిన్
బ్లవుజు. అప్పుడు నా వంకను పదేళ్ళయితే యిప్పుడు
పద్దాలుగు. అప్పుడు లూజుగా వుండే బట్టలు ఇప్పుడు
బాగా బిగుతయిపోయాయి.

నేను పెద్దమనిషినయ్యి మూడేళ్ళయింది. టెంతులోకొచ్చాను. క్రితం సంవ
త్సరం వరకు బట్టలన్నీ బాగానే నావోయేవి. కానీ ఈ సంవత్సరమే నా శరీ
రంలో చాలా మార్పులోచ్చాయి.

మాది చాలా పేద కుటుంబం. నాన్న సంపాదన మీదే మా కుటుంబం
గడవాలి. వచ్చేది కూడా అంతంత మాత్రమే. నాకంటే పెద్ద వాళ్ళు యిద్దరు
అక్కలున్నారు. వాళ్ళకింకా పెళ్ళిళ్ళు కాలేదు. ఇంట్లో ఖాళీగానే ఉంటు
న్నారు. నన్ను కూడా వాళ్ళకి తోడుగా వుంచేవారే, అయితే చదువంటే

సంకాతం

వున్న యిష్టం వల్ల చదవనిస్తున్నాను. నన్ను చదివించడమే అంతంత
మాత్రంగా వున్న యింట్లో బట్టలకు కుట్టించమంటే ముందు చదువు
మాన్సిస్తారు. అందుకే వాటి మానేతడం లేదు. అప్పటికీ అమ్మతో రెండు
మూడుసార్లు అన్నాను కూడా "అమ్మా ఈ బట్టలేసుకుంటుంటే చచ్చే
సిగ్గుగా వుంటుందమ్మా. ఒంటికి అతుక్కుపోయినట్లుంటున్నాయి.
అందరి కళ్ళూ నా మీదే. స్కూలుకెళ్ళాలంటే ఎలాగో వుంటుం
దమ్మా"

ఆ మాటలకు అమ్మ ఎంతో ధాధపడిందో చెప్పలేను.

"ఏం చెయ్యను తల్లీ! నీకా బట్టలన్నా వున్నాయి. అక్కలు మాడు
ఎలా చిరిగిపోయినవి కట్టుకుంటే వస్తారో. నువ్వు బట్టలడిగితే నీ
నాన్న చదువు మాన్పించి యింట్లో కూర్చోబెడతాడు. ఈ నాలుగు
నెలలు ఏదోలా ఓపిక పట్టు. యింట్లో పూర్తయితే నువ్వు వాళ్ళుగో
యింట్లో వుండవలసిన దానివే కా!"

ఇంకేమీ అనలేక అవే వేసుకుని స్కూలుకెళ్ళుతున్నాను.

నాకున్నవే రెండు జతలు. రెండు జా ఒకటి ఉతుక్కుంటూ
రెండోది స్కూలుకేసుకెళ్ళే పరిస్థితి. రెండూ ఒకే సైజువి.
సాదాల వరకూ ఉండే పరికిణి కాళ్ళ వరకూ రావడంతో
అందరి కళ్ళూ పచ్చగా బొద్దుగా వుండే నా కాళ్ళమీదే వుండేవి లంగా
అతుక్కున్నట్టు వుండటం, జుట్టు మరీ బిగుతవ్వడంతో గండెలు ఎత్తుగా
కనబడటంతో బలే ఫిగరు గురు అనుకునే మగపిల్లలు, స్కూలు పిల్లలే కాదు
స్కూల్లో పనిచేసే టీచర్లు కూడా నా వంక గుచ్చి గుచ్చి చూడటంతో ఎంతో
సిగ్గు అనిపించేది. అయితే అంత అలా చూస్తుంటే
నా వంకను కోంచెం ఆనందంగానే వుండేది.

A ఆడల్స్ ఓస్లీ కథ!

ఆయన కళ్ళు ఎప్పుడూ కొంచెం నవ్వుతున్నట్టుండేవి. నేనంటే ఆయన కెంతో యిష్టమని నాకు తెలుసు. నోట్సులు చూసే వంకత్ నా చేతుల్ని తాకటం, ఎవరూ చూడకపోతే నా కాలిని కిక్కిరింపజేస్తుండేవారు. ఆయనలా చేస్తుంటే నాకు యిష్టంగా, ఆనందంగా వుండేది. అందుకే ఆయనలా చేస్తున్నా ఏమీ అనే దాన్నికాదు. నాకు బావున్నట్టుగా కెస్సాన్స్ యిచ్చేదాన్ని.

ఓసారి క్లాసులో చెప్పిన లెక్క అర్థం కాకపోతే ఆయన స్టాఫ్ గ్రూములో ఒక్కరే వున్నప్పుడు వెళ్ళాను.

"యింటికి చిచ్చి చెప్పించుకో గాడదా" అన్నారు.

"అమ్మో యింకేమైనా వుంది" అన్నాను.

"ఏం భయమెందుకు మా యింటికి చాలామంది ట్యూషన్స్ కోస్తున్నారూగా, నువ్వు రా"

"నాకు ట్యూషన్స్ చెప్పించే సమత మా వాళ్ళకు లేదు సార్" అన్నాను.

"నిన్ను డబ్బులు ఎవరడిగార ? నువ్వు రావాలేమి నీకు ప్రా అందరికన్నా బాగా చెబుతాను" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

ఎగిరి గంతేయాలనిపించింది డబ్బులిచ్చేటట్లయితే యింట్లో ఒప్పుకోరుగాని, డబ్బు కుండా అయితే ఎవరూ కాదనరు. అందుకే యింట్లో చెప్పి, ట్యూషన్స్ చేరిపోయాను.

సార్ ఇంటికి వెళ్లి లెక్కలు చెప్పించుకోవడం కంటే ఆయనతో ఎక్కువసేపు వుండవునే కోరికతో కూడా ట్యూషన్స్ కి వెళ్ళేదాన్ని. అక్కడ ట్యూషన్స్ నలుగురమ్మాయిలు (నుగురబ్బాయిలు) వుండేవారు. స్కూలు నాలుగున్నరకయి పోతే, ట్యూషన్లు ఐదు గంటలకుండేది.

అంతా ఐదింటికే వచ్చేవారు కనుక నేను స్కూలు నుంచి యింటికి పోకుండా ఏకంగా సార్ ఇంటికి పోతుండేదాన్ని.

సార్గారి భార్య చాలా అందంగా వుండేవారు. వారికి బాబు వున్నాడు. వాళ్ళు సార్ లాగే వుంటాడు. అంతా వచ్చేవరకూ వాడినెత్తుకుని ఆడిస్తుండేదాన్ని. నా దగ్గర నుంచి వాడిని తీసుకునే నెపంతో సార్ తన చేతుల్ని నా కుండలకు తగిలించేవారు. ఎవరూ లేకపోతే గట్టిగా నొక్కేవారే అప్పుడయితే నా శరీరమంతా తిమ్మిరెక్కినట్లు వుండేది. ఆయనలా చేస్తుంటే నాకు ఆయన మీద కోపం వచ్చేది కాదు.

సార్గారి భార్యకు నేనలా ముందు రావడం యిష్టముండేది కాదేమో నాతో సరిగ్గా మాట్లాడేవారు కాదు. చాలా ముభావంగా వుండేవారు. అప్పటికే ఓరోజు అడిగారు కూడా-

"ఏం స్కూలు నుంచి ఇంటికి పోకుండా యింటే వస్తున్నావే?" అని.

"స్కూలు నుంచి మా ఇల్లు కిలా దూరం మేడం. వెళ్ళి రావాలంటే చాలా టైము పడుతుంది. అంత దూరం నడవాలన్నా కష్టమే" అన్నాను. ఆవిడింకేం అనరు.

మరోసారి మాత్రం "అయినా బట్టలేంటి. పెద్దదానివయ్యావు కదా కాస్త ఒళ్ళు దాచుకునే బట్టలేసుకోకూడదూ" అన్నారు.

"నాకూ వేసుకోవాలనే వుంటుంది మేడం. కానీ మా పరిస్థితులు అంతా మాత్రమే. మాకు తింటానికే సరిగ్గా వుండదు యింకేం బట్టలు కొంటారు చెప్పండి" అనేసరికి ఆవిడేం మాట్లాడలేదు.

అయితే ఆవిడ నన్నో కంట కనిపెడుతున్నట్టుగా వుండేవారు.

ఓసారి నేను వెళ్ళేసరికి లోపలి మంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

"అయినా ఆ పిల్లను ట్యూషన్ కెందుకోప్పుకున్నారు. దాని వాలకం చూస్తుంటే నాకు మండుకోస్తుంది. మీ మగాళ్ళ బుద్ధసలే మంచిది కాదు. నాకెందుకో భయంగా వుంది, దాన్ని రావద్దని చెప్పండి" అంటోంది మేడమ్.

"మానెయ్యమంటే బాగుండదులేదూ. యింకెంత రెండు నెలలే కదా. పరీక్షలయిపోతే ఆ పిల్లవరో మనమెవరో. నా విషయంలో నీకా భయం అక్కర్లేదులే" అని నవ్వారు సార్.

ఆ మాటలు వింటుంటే నాకు మేడం మీద చాలా కోపం

తీమా కంప్లయింట్స్

- ఇండస్ట్రీలో చాలా పోటీ ఎదుర్కోవలసి వస్తోంది. ఎవరికి వారు టాలెంట్ చూపించుకోవాలని ఆత్మతృప్తి తున్నారు.

- డైరెక్టర్లందరూ సరిగ్గా వుండరు. నిజానికి నాకు వాళ్ళతో మాట్లాడాలంటే భయం.

- ప్రొడ్యూసర్స్ కి ఎప్పుడూ ఎక్స్ పోజింగ్ పైనే దృష్టి.

- ఈ ఫీల్డే అంత. సెన్సిటివ్ నేచర్ వున్న వాళ్ళ ఇండస్ట్రీకి పనికిరారు.

- నా తర్వాత ఎవరూ సోల్ తో రాలేదనే అనుకుంటున్నా.

- 'బావనచ్చాడు'లో చేశాక, అన్నీ అలాంటి క్యారెక్టర్స్ వస్తున్నాయి.

ఇవండీ! తీమా కంప్లయింట్స్.

- విశ్రుతి

వచ్చింది. ఆవిడ బంగారాన్నేదో నేను కొరుక్కు తిన్నట్టు తెగ బాధపడిపోతోంది. ఆవిడ తిక్క కుదరాలంటే నేనింకా సార్ కి దగ్గర వ్వాలనుకున్నాను.

మేడంని చూస్తున్నప్పుడల్లా, నాకూ సార్ కు మధ్య విలన్ లా అనిపించేది. ఆవిడ లేకపోతే యింకా ఎంతో ప్రా వుండేవాళ్ళం కదా అని కూడా అనిపించేది.

సార్ కి నేనంటే ఎంత ఇష్టమో ఆయన కళ్ళతోను, చేతల్లోను చూపిస్తుండేవారు. ఆయన నాకు ప్రాణంతో సమానం అయిపోయారు. రోజూ అరగంట ముందెళ్ళి అంతా వెళ్ళిపోయినా ఇంకో అరగంట అక్కడే వుండిపోయేదాన్ని. ఏవో లెక్కలు చేసుకుంటున్నట్టు వున్నకాలు ముందేసుకుని సార్ ని గమనిస్తుండేదాన్ని.

మేడం లోపల పని చేసుకుంటున్నప్పుడు బయట ఎవరూ లేకపోతే నా నడుం మీద గిలిగింతలు పెట్టేవారు. ఎప్పుడూ ఆయన నన్ను రెచ్చగొడుతూ వుండేవారు. ఆయన చేష్టలకి నా శరీరం కంట్రోలు తప్పుతుం

